

ЗАЩО СЕ БИЯТЪ ХОРАТА

Вървѣли двама души и си говорѣли за това, за онова. А били и двамината бедни. Нищичко си нѣмали — нито земя, нито пари, нито каквото и да е друго богатство.

— Ехъ, така както си вървимъ, — казалъ единиятъ — да мога да намѣря една торба съ злато... Ще си построя кжща като палатъ, ще си накупя ниви и ливади и ще стана първи богаташъ въ нашето село.

— Но нали сме двама? — казалъ другиятъ. — Ще дѣлимъ на две всичко.

— А бе азъ да намѣря торбата, та ти ще видишъ, дали ще ти дамъ, — казалъ първиятъ.

— Какъ нѣма да ми дадешъ? — казалъ малко раздразненъ вториятъ. — Азъ имамъ пълно право да си получа дѣла. И ти ще ми го дадешъ!

— Никакъвъ дѣлъ нѣма да видишъ. Отгде-накжде ще ти давамъ отъ богатството си? Я го гледай ти него, готована! — Сжщо така малко раздразнено казалъ първиятъ.

— Ще дадешъ и ще пѣнешъ отгоре на това!

— Нѣма!

— Ще дадешъ!

— Нѣма!

— Ще дадешъ!

— На! — И първиятъ стоварва тоягата си по гърба на втория.

— Аха!... Така ли е? Чакай да те науча, какъ се лишава човѣкъ отъ неговото богатство и какъ се бие, — извикалъ вториятъ и цапналъ съ тояга другаря си по главата.